

Sr. Director.
Revista Pissarra.
Ciutat.

Benvolgut senyor,

Agraïrem que trobeu un espai a la vostra revista per a publicar la següent carta. Vagi per endavant el nostre agraïment.

Som un grup d'alumnes de l'Institut «Antoni Maura» de Ciutat i hem començat a fer passes per canviar el nom del nostre Centre. Creim que d'aquesta forma també ens estam educant.

Aquesta decisió l'hem presa una vegada sabut que el Sr. Maura estava vinculat al sistema electoral caciquil (Revista L'Avenç nº 142, pàg. 16-22), que era President del Govern Espanyol quan la repressió de la Setmana Tràgica, quan el procés al pedagog Ferrer i Guàrdia, i quan l'ocupació colonial del Marroc. Segurament quan posaren el seu nom al Centre ho feren perquè era mallorquí, però per a nosaltres això no és suficient.

Ens agradaria que el nostre Institut es digués «Aurora Picornell» i això per les següents raons:

1.- Perquè era de la barriada del Molinar com alguns de nosaltres.

2.- Perquè en el seu temps era una dona molt valenta que tenia molta *iHusió* en les coses que feia.

3.- Perquè era dona i poques vegades es donen noms de dona a les coses. Creim recordar que a Mallorca sols hi una altre Institut amb el nom de dona que és el «Maria Antònia Salvà» de Lluçmajor.

4.- Perquè tristement va ser víctima de la repressió franquista el 1937 i això la fa un personatge de digna memòria.

5. SOBRETOT, perquè la gent que anam a escola als Centres Públics som gent de la barriada, feiners i alegres que sabem perquè hen d'estudiar i que res ens és regalat, sinó que tot requereix esforç. Som lluitadors com ho era n'Aurora Picornell i tenim la *iHusió* dels que volen incidir en el seu món com ho va fer ella.

Cordialment,
Palma, 31 de maig de 1991.
Jaume Vila i Vivas
DNI 34069397
Portaveu de la Comissió Aurora Picornell.

Visc en un barri de Barcelona que durant el curs escolar ofereix als seus moradors, i a tot curiós que s'hi aventuri, l'espectacle diari d'entrada i sortida d'una quantitat ingent de nens dels seus col·legis respectius. Constitueix, no hi ha dubte, un dels esdeveniments més antipedagògics que hom pugui aspirar a contemplar en aquesta vida. La raó, les bones maneres, la lògica, el control de si, la solidaritat, tot desapareix en una confusió eixelebrada que fa que els nens comencin el dia amb una inevitable i fonda sensació de perpleixitat. I provoca -amb l'auxili inestimable de mant comportament patern- que els nens iniciïn la jornada amb una excitació nerviosa que convida més a calar foc al pupitre que a seure-hi reposadament.

Els nervis no es perden en l'èter. Quan jo era petit les coses anaven una mica més pausades, i la primera activitat que feïem era anar a missa. Pot entendre's com un exercici de recolliment i concentració que prepara i predispesa a l'estudi. Ara, i com a mesura profilàctica, la primera activitat del dia ha de ser radical i de xoc: un partit de waterpolo, tallar llenya, anar a mastegots amb un maniquí... La primera missió del mestre és treure els nervis. Teràpia, que no pedagogia. Comprenc perfectament que els mestres sentin que perden sovint el temps i que el seu ofici provoqui cansaments i depressions. I el seu complement fatal: que cada any s'ensenyi menys i els nens sàpiguen menys coses. No es pot abastar tot. El problema, però, no és nou. Josep Pla, que es mirava el país sovint sense gaires alegries, el 1953, a «Nocturn de primavera», escriu: «En el nostre país hi ha dos oficis que, quan són practicats seriosament, esgoten les persones que els realitzen. Els cuiners professionals acaben gairebé tots rebentats com cigales per l'ardència dels fogons i les exhalacions de les cuines. L'ambient del seu treball fa que sempre tinguin set i que a la curta o a la llarga l'alcohol els destrueixi. La pedagogia popular produeix els mateixos resultats, i la nerviositat que provoca el contacte amb eixams de criatures desenfrenades fa que els mestres quedin desfets i arrasats. El desori d'aquests organismes, el permanent contacte amb éssers de reaccions purament sensuals -la criatura és un organisme pansensual-, també produeix set, una set que els mestres no solen apagar amb l'absorció de líquids, perquè generalment són abstemis, però que els aprima i asseca fins a graus d'eixarrement literalment coriaci».

Tinc entès que les cuines han millorat molt. La set dels mestres, en canvi, deu tenir a hores d'ara unes proporcions perfectament còsmiques.

Anton M. ESPADALER.

Article aparegut a la secció .full i mig. del diari .AVUI. el 29 de setembre de 1991.